

Orada Bir Şey Oldu!

Yazarımız Nurdal Durmuş, bir ziyaret gerçekleştirdiği Bosna Hersek'i kendi gözünden ve kaleminden anlattı. İşte o satırlar...

Yayın Tarihi : 11 Temmuz 2013 Perşembe (oluşturma : 26.05.2019)

Burada her şey yarım kalmış bir şarkı gibi...

Ne çok acı var!

Ve hiç bitmeyecek umut.

Saraybosna.

Bosna hakkında maalesef savaştan önce dilime dolayacağım tek cümlem yoktu.

Saraybosna'yla Avrupa'nın göbeğinde katledilen binlerce insanın kanı üzerine bağ kurdum.

O gün bu gündür Bosna deyince Aliya, savaş, katliam kelimeleri dışında aklıma bir şey gelmiyor!

Bu yüzdendir İğman Dağı'ndan Srebrenica'ya kadar adımladığım her yerde sadece içime yürüdüm.

Kendi kalbimi hatırladım.

Kendimi...

Sadece gidebildiğimiz yerlerin bizim olabildiğini...

"Birgün birileri gelir ve dünya değişir." cümlesini...

Günlüğümde ilk defa coğrafya ve tarih bilgisi vermeden içime dönmek istiyorum.

Dünyaya Sümeyye Ramiç isimli Bosnalı bir kızın; **"Siz bizi hiç anlayamazsınız çünkü sizin kimseniz ölmedi."** cümlesinin kalbime saptığı hançerle belki de...

Aslında öyle değil Sümeyye.

Sana söyleyemesem bile acıların kolay anlatılacağını, kolay yazılacağını, ama kolay yaşanmayacağını ben de bilirim.

Acının rengi sende daha koyu.

Daha yakın, daha kavurucu, daha yıkıcı; daha çok gözyaşı, daha az umut, ama o acının bende de bir yeri var Sümeyye.

Evet, o güzel saçlarını okşayacak bir annen artık yok.

Akşam yolunu gözlediğin bir baban...

Bunun için buradayız diyeceğim ama susuyorum!

Çünkü biz Bosna'yı tanıdığımızda sen anne babasını kaybetmiş bir çocuktun.

Geç kalmıştık.

Şimdi Sümeyye'nin yüzüne iliştirdiği tebessümün altına "keşke her gülüş gerçek olsa" diye not düşünüyorum.

Sümeyye; *"Ever smile with real friend is real."* diye cevap veriyor.

Visoko'da Leyla anne *"Dört oğlumu kaybettim; eşim, çocuklarım..."* diyor gerisini söyleyemiyor.

Belli oğul ayırt edilmez, ama en çok Mustafa'yı seviyor.

"Mustafa'm!" diyor. *"Mustafa!"*

Arkadaşlarımla beraber sarılıp ellerinden öpüyoruz.

"Anne bak bir sürü Mustafa var burada."

"Ben Mustafa! Bu bu bu bu bu hepimiz Mustafa!" diyorum arkadaşlarımı göstererek.

Daha sıkı sarılıyor.

Gülümsemesi hüzünden bir hayal!

Acının bir rengi yokmuş Leyla anne vazgeçtim.

Ben acınılacak bir acının tarifini yapamadım üzgünüm.

Srebrenica'nın Jesenova köyünde ki bu çocukların saçları kadar umutları da büyük!

Camka Bektic 12'sinde bir genç kız; *Fatima, Cenneta ve Kadira* isminde üç kızkardeşi var.

Hayalleri var.

At biniyor ve gülümsüyor.

Baraka bir evleri var sonra.

Bulunduğu dağ köyünden bir kez bile başkente gelmiş midir, bilmiyorum.

İstanbul'u kartpostallardan görmüş müdür ya da.

Aslında Camka ve kardeşleri Kız Kulesi kadar güzel.

Ayağında çamurdan kurtulmak için bir çizme, sırtında güzelliğine güzellik katan kederden bir elbise...

Hüzün, bir vakur duruşmuş; onun yüzüne bakınca anladım.

Hüzün, o hüznün sabrını çekenlerin harcıymış; Fatima'nın gözlerine bakınca anladım.

Umut bir dosta sarılmakmış; Cenneta'nın saçlarını tarayışından anladım.

Tebessüm, bir çocuğun oyun halkasında olmakmış; Kadira'nın gülümsemesinden anladım.

Hehey o fabrikada akü yerine senin kalbini mi söktüler Ramiç?

Kırık bir gözlük, kırık bir çakmak, kırık bir kalem, kanla kirletilmiş bir kâğıtla beraber mi kıydılar sana?

Canın çok acıdı mı?

Son nefesinde gülümsedin mi?

Çektiğin zorluğun, korkunun, umutsuzluğun ve döktüğün gözyaşının cennetin bir anahtarı olduğunu düşünüp umutlandın mı?

Hey anne!

Bak bak bana bak! Heybemde sana söyleyebileceğim tek bir harf yok, ama ben buradayım.

Geç kalmış da olsam beni koynuna al!

Sarı!

Saçlarımı okşa!

Bana süt pişir!

Akşam eve dönüşümü bekle!

Hava karardıkça endişelen, ama ne olur umudunu kaybetme!

Sen hep bekle, ben hep geleyim.

Oğlun dönmedi değil mi?

Söz ben döneceğim anne!

Ama o dönmek istedi, ben hiç gidemedim.

Ne olur gözyaşlarını dökme içime!

Yüzüne bakamıyorum.

Senden gitmeye değil, seni sevmeye bile kıyamıyorum.

Bir de Enesa Var.

Hep Mostar'a benzetirim onu.

Mostar gibi kalbinden vurduklarından beri akli başında değil.

Dudaklarına sahte bir tebessüm kondurup hüznüne sarılmış.

Gelin diyor, bakın gülüyorum.

Acımı görmeyin, yürüyün, poz verin, yemek yiyin, beni seyredin. Nereye bakarsanız bakın, hüznümü görmenize imkân yok!

Enesa'da böyle demişti.

Savaş başladığında 16 yaşında bir genç kızdı Enesa.

Komşuydu. Dost, aile, kardeşti Sırp delikanlıyla.

Bir gün nereden estiğini bilemediği acı, iki insanı düşman etmişti.

Kimse yoktu ya evde, tam vaktiydi.

Düşmanlık da değil, bu daha kirli bir şeydi.

Enesa kanlar içinde bir genç kız!

Enesa yazılmadan kirletilmiş bir sayfa...

Enesa dalından koparılmış bir güli gonca...

Enesa Avrupa'nın kanlı evrağı...

İnsanlığın cehennemi...

Enesa yarım kalmış bir şarkı...

Cennetin yeni sahibi...

Enesa benim sevgilim!

Bedeni enkaza dönen güzel kız.

Bedenine dokunmuşlar, olsun hâlâ çok güzelsin

Gözlerini çıkarmışlar, olsun hâlâ çok güzelsin.

Kalbini sökmüşler, olsun hâlâ çok güzelsin.

Saçlarını kesmişler.

Alnına kurşun sıkmışlar, olsun hâlâ çok güzelsin.

Kanlı gömleğini üstünden çıkarmışlar, olsun hâlâ çok güzelsin.

Kimse sevmezse seni, benim sevgilim ol!

Elimi uzatınca tut yeter!

Güneş altında bugün görebileceğim senden daha güzel bir şey yok!

Ayrıca sen bilmezsin sevgilim:

Ben çocuk parkının yanındaki çocuk mezarları içinde ağladım.

"You don't know my love (or my darling).

I cried for the children`s grave next to the children`s park too!"

Devam edecek.

Fotoğraf Galerisi:

<http://www.facebook.com/media/set/?set=a.10150229030227089.347480.696207088&l=653313475f>

Twitter: @nurdaldurmus

Yazarın Blog adresi: <http://www.nurdaldurmus.com>

Bu dökümanı orjinal adreste göster

Orada Bir Şey Oldu!